

И на прозоръ ѿнъ трипѣтъ выкнѣ го,

Но никаковъ гласъ не чѣ ѿ негѡ.

Зато влѣзна внѣтъ оу кѣліа,

И стѣго виде Алѣѣа,

Който мѣртвъ на землѣ лежеше:

Но лицѣ мѣ покрывѣно бѣше.

И хартіа написана свѣта

ѿнъ держеше крѣпкѡ оу десница.

Взе мѣ оубрѣсѣ Евфиміанъ съ лицѣ,

Кое свѣтна слѣбнѡ катѡ слнце.

И по това и иъ рѣка щѣше

Да мѣ полѣгкѣ хартіа извлече,

И да види що ѣ написано,

Но Алѣѣи держеше ю силнѡ.

Евфиміанъ за това врѣсе

Къ царю, Папы, и такѡ дѣмаше:

„Намериѣме когото тражиѣме.

„Но оумрѣлъ ѣ, и каенѡ разбрѣхѣме.

„Лицѣ свое покрѣто имаше,

„Когѡ ѡкрыѣхъ аггѣски свѣтеше.

„Въ десница мѣ азъ хартіа видѣхъ,

„Но да взѣмемъ не сѣ оудостѡихъ.“

Царь и Папа тогава встѣнаха,

И прекрасенъ ѡдръ оугѡтвиѣха,

На кой свѣто тѣло положиѣха,

И оу двѡрѣ го чѣстнѡ иънесѡха.